

עדבל מלך. כמו, הגוף מומד ומתאחה לטוונת ותענוגי הטה"הו.
 וחו טכמעט אין דבר בעולם שלא יתיה לו קרוב ומכיר בגוף האדם
 שזו אשר גם מעלמם הם מחפזרים אליהם בכל פעם. מנלפדי
 מי שיזכירם ויעירם, כמו, לאכול לרענונו. לשמחה לנחמו. וזולת
 מעניני הגוף. כי על כולם לא העניו ההעלמה והשכחה. לכסוח
 עליהם אבל כולם מקוקים בטענו. וצמגי הרכנחו. לא כן עניני
 הנפש. והם, התורה והמלוה. אין טום מכיר וקרוב בגוף האדם
 שיתעורר להחזיק בהם לדרוש קרבתם. ולנפש אהבתם. ועילה
 הדבר הוא. כי הנה האיש היושב צעיר שטולד זה, יהי אהוניו
 ומכיריו רבים. מלד אציו ואמו. וצית אני אציו. וכמוהם מהקרוצים
 לא כן הכולד צאיים דקוקי. ושנחו ימן צאי' המוקוונות הרחק מאל
 מעיר מולדתו. אין לו טום קרוב עמיהם. ויהיה ציניהם, כנר צארץ
 נכריה. ואם יחמר לו אחד מהם שסוף קרובו. וודאי לא יחמין
 לדרייו. ולא יקבל ממנו. כן הדבר בגוף האדם להיות געו ושורם
 ממלנו מחנור העולם. נחם מנחמיו. הוא קרוב אל העולם, והעולם
 לו. והיו לאחדים. לא כן הנפש. האנולה ממרויטם. והיא בעולם
 כנר צארץ לא לו. ע"כ היא מהנכרת להם, ואין לה דבר עם חפלי
 העולם עמומה, כי כולם זרים אלנה, ואין ההחנרותה וחסנה,
 צלמי צמרת חלקים ומצמיו. כי היא גם היא קדומה לעולם אלפים
 שנה, ועמומה צמתי מרויטם. ונקנע דירחה צארץ. ע"כ גם היא אין
 לה קרוב עמיהם ולכן גם אם יראה אדם כי דבר מעניני וחפלי
 העולם יחקרב אל נפשו. לאמור גואל אטוכי. וטובע אני לך. כל
 יחמין לו. ויהיה זורה אות' הלחה. וכמ"ש החכם (משלי ז') אמור
 לתכמה אחרת את ומודע לצינה חקרא. כלומר אך המה הקרוצים
 אל נפש האדם. ולא זולתם. כי יצאו לפניו חנפים ללכוד אותו
 צמוקסם. והוה נחוח לשונם ז"ל. קדושים הטיו כו'. והוא כמדבר אל
 נפש הישראלי, שלא תחל לזנות אחר העטני וקניני העולם. ושלא
 שתקרב אליהם. ונח מדרשם, הואיל ונתקדשתם לשמי עד שלא
 צראטי אתכם. היו קדושים כשם שאני קדוש. כלומר אחרי כי
 ראשית ממנך הקדוש ה' ערם צריאת העולם. עליך לדעה שאין
 לך צו טום קרוב או גואל. וע"כ הפרד נח מהם. והוה קדושים
 חסיו. כלומר גדולים ופרושים :

דורש אין להם צמגי ויטורי גטו. להיות נמשך אליהם בטענו. ע"כ
 הוא ית' צלוחו אחרו על זכירת יום השבת. ושמירת קדושתו. מה
 שאינו מוחט ומורגש צלמי אל הנפש ונקל היא עלולה להשכח
 אחר, זכור את יום השבת לקדשו. והורחת מלח זכור. איננה ע"ד
 הצווי. (בשכנר אמרנו כי לא יאות ללות על הזכיר) אבל היא
 מקור בקמץ והכחוב הורה לנו. כי מהצורך אלינו לחפש עילת
 ולפשות חסכולות, מה שיצאו לזכרון קדושתה. וזהו שדרשו, וזכרהו
 מאחר שכל להשכיחו. ממש כמשפט בני אדם, אם יהי' להם דבר
 מה לחוק אותו על זכרוים. ומדלג' סן ישכחוהו. ישעו להם אחרות
 צמה שטווד ומחמיד נגד פניהם. אם צרשומה צמרט. או כדומה
 מהאחרות והסגיניים, התנצנים זכירת הדבר עם הצטחה עליהם
 כן מלות שבת. רבת החשיבות. שעליה הפלגו ז"ל שקולה היא נגד
 כל המלות ולכל מעבור עליה השכחה ח"ו להיותה צלמי מוחט'
 ומורגש' אל גוף האדם היתה עלתו ית' לתת אל' אות ומופת
 מה שיצא את האדם לזכירת' וזהו זכור כו' וכנ"ל וציארו ז"ל מה
 תהי' העילה המסכת זכירתה וזכרהו על היין כי היין להיווה ענין
 האהוב ונחמד לגוף האדם ע"כ בהשתחף הוא אל קידוש היום הנה
 מלא יהיה זכרונו מקוק וחרות צלל כל איש, כי הגוף יגוש אותו
 על חלקו. ויקרא לשבת עונג והיא העילה להשתגע גם על
 ה' :

ומעתה נצוא לנאר החמוצים שלפנינו כי אם זכרתיי אהך כו'
 והוא כי יוסף ע"ה רנה צטר המשקים שיזכיר אותו
 לפני פרעה וזכירם כזו לפני מלך לאו צכל יומא זמנה אף לא
 צכל שעה כ"א לעתים פריטיים צשיהיה עסוק בענין הראוי להזכירו
 כזאת ע"כ יהי' ירא על נפשו סן יארכו לו הימי' וצחוד כך ישכס
 אותו ויכירו מלנו ומלא גם נשדומן עת הראוי להצי' אותו אל
 פרעה ידום וימרי' בהיותו כנר נשכח מלנו לזאת הית' עלתו אליו
 לאמור הלא מהחיוז עליך לזכרני על כל טובה פריטיית שיציב
 המלך אהך ויעז לנך עליך לומר הלא זה צל לי אף מסנת חקדי
 יוסף אשר פטר חלומי לפוד ולולא הוא כנר הייתי נעדר התענוגים
 החלה וע"י שיזכרהו חמיד ממילא יגלגל הדבר שיזכיר אותו לפני
 פרעה צעת הראוי והכנון והוה כי אם זכרתיי אהך כאשר ייעז לך
 כלומר צמדיי וע"כ יסובצ והזכרתיי אל פרעה וזהו שמיצב הכחוב
 את שר המשקים וסיפר צנגותו ולא זכר שר המשקים את יוסף
 כלומר צטוב לו וע"כ וישכחהו לעת הצורך ולא סיבבו על השכחה
 צלמי על מה שלא שמת לעלתו :

פ ר ש ת מ ק י

ז"ל ע"ד שאמרו (ב"ב יו') הוא היגר חלע הוא המ"הם בשכנר
 חמליטו (צמדש צראשית) טוב מאל, זה מ"ה(ט) :
ונזכיר לזה מאלרם ז"ל צמדש (צראשית רבה כ"ב) י"ר סנוך
 סנור שטום שלום כי כך צטוח (ישע"י כ"ו) ואם חלמר
 שאינו צרשוקת. חלמוד לוטר, כי כך צטוח. כנר כחצתי צמורה
 ואלךי תשוקתו ואתה המשול צוע"כ ונקדים עוד משכחם ז"ל (אצות
 17 ין

המורם מדרייו, כי ענייני וחפלי הגוף. הטענו צוכחות המחלויים
 ותעמוררים אותו אליהם. עד שאין לורך אליו הערה
 חסרים כל עמומה. כי הוא מוצע חלקו מעלמו, וצמק טענו. לא
 ק ענייני הנפש. אין שוקר עליהם להעיר את האדם לפטוע לרכה